

מכתבים אל קצין-מלואים

מְנַע יְדֵי עוֹת!

את ההר. מאחר שההר לא נתן אפשרות תצפית לכי-
וון ה"אויב", ומאחר שלא היה טעם רב לנצל אותו
כמוצב בתוך מערך ההגנה, הסתפק המפקד בהצבת
יחידות במורדות-ההר בלבד. מערך ההגנה היה מוס-
וה להפליא; משמעת-שבילים אף-היא נשמרה כי-
ראוי — והיתה כל ההצדקה להניח, שתצפית ה"אויב"
מן האויר לא תגלה את המערך. ה"אויב" היה רחוק;
הפטרולים של שני הצדדים חיפשו מגע. מפקד היחיד-
דה המגינה חיכה להתפתחות.

ופתאום הופתע הפתעה רצינית: עם עלות השחר
ביום השני לתרגיל, בוצעו ע"י האויריה של ה"אויב"
מספר גיחות-הפצצה מדוייקות, ששיתקו (לפי הח-
לטתם המנומקת של השופטים) חלק גדול מתותחי
היחידה, פגעו באופן רציני בריכוז-השריון, וגרמו ל-
אבידות ולנזקים במפקדה. נוסף לזה הודיעו השופ-
טים על נזקים חמורים שנגרמו למערך ההגנה על-
ידי אש-תותחים מדוייקת של ה"אויב", אשר, כפי-
הנראה, ידע את פרטי המערך על-בוריים.

רק באיחור רב, ולאחר שסבלו המגינים אבידות
ניכרות, גילה מפקד היחידה את הסיבה לדיוקה של
האש שהנחית ה"אויב": ההר — שלא נתן אפשרות
לצפות לכיוון ה"אויב", ושלא ניתן היה לנצלו כמוצב
— התאים מאוד לתצפית של ה"אויב" על שטח מערך
ההגנה, ואף נוצל על-ידי לצורך זה. שלושה מחייליו,
מצויידים במשקפות ובמכשיר-אלחוט, הסתננו אל
פסגת-ההר ומסרו משם ידיעות מדוייקות למתקיפים.

כפי שכבר אמרתי — היתה זו הרגשה קשה ביר-
ת. מפקד היחידה ידע שכל עוד נמצא פטרול
ה"אויב" על ההר, אין באפשרותו לבצע אף מהלך
אחד מבלי שהלז ידע על כך.

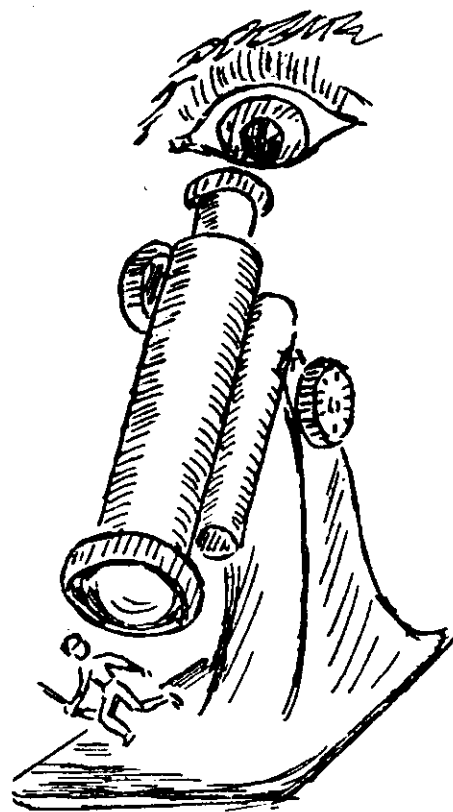
זמן יקר בוזבו בחיפוש אחר הפטרול ובהשמדתו;
וכמובן — הנזק שנגרם היה רציני.

המסקנה ברורה למדי: אסור לנו לשכוח לקחים
שלימודם נקנה בדם. לא די בהשגת ידיעות על
האויב — צריך למנוע מן האויב את אי-
סוף הידיעות על אודותינו.

שלום חנוך: —

האם הרגשת פעם
כאילו הנך נתון מת-
חת למקרוסקופ, ועין
בוחנת עוקבת אחר
כל תנועותיך? או —
החלמת פעם חלום-
בלהות בו חיפשת
מחבוא בבית-זכוכית?
זה לא-מכבר נוד-
מן לי לחוש משהו
זעין זה.

בודאי זכורה לך
הרגשתנו בזמן מלח-
מת העצמאות, באר-
תם מקרים רבים במ
נמצאנו על "צלחת"
שטוחה, והיינו נתר-

נים לתצפית האויב שישב על-פני תנאים גבוהים
יותר. וההרגשה ההפוכה מזו בזמן הפשיטה לכפר-
ביטה, כאשר "התישבנו" בכפר הגבוה, ועל-ידי מסי-
רת אינפורמציה מדוייקת לתותחים שלנו, גירשנו
את פלוגת-האויב שהחזיקה בשטח הפתוח שמתחתינו.
דומני שמעולם לא היה בלבנו אף צל-של-ספק
לגבי נכונותו של הכלל: מנע ידיעות מן האויב על-
ידי תפיסת המקומות העלולים לאפשר לו לצפות על
השטחים המוחזקים בידינו. ידענו שכל תואי "שו-
לט" — גם אם אינו ניתן לניצול במערך הטקטי —
מן הדין לתפסו ולשמרו מפני פטרולים של האויב.
בפעם הקודמת כתבתי לך על אודות "שכחת
לקחים".

גם לגבי נקודה זו אפשר לציין שיש ויש צורך —
על כל פנים, ביחידה שאני ראיתה — בלימוד-
מחדש של לקח י שן.

ומעשה שהיה — כך היה: בתרגיל דר-צדדי הוטל
על יחידה להיערך להגנה בשטח מישורי-יחסית,
שמתוכו הזדקר הר גבוה. מערך ההגנה כלל, בקצהו,